

Redactor: Ana-Maria Pristavu, Anișoara Berbece

Coperta: Mona Velciov

Traducerea a fost făcută după originalul în limba rusă: *Rasskazî dlia detei, Nebeşnîi gost.*

© Editura Sophia pentru prezenta ediție

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Musafirul din cer: povestiri pentru copii / trad. din lb. rusă de Ana Florea; il. de Cristina Ionescu-Berechet. - București: Editura Sophia, 2008
ISBN 978-973-136-115-4

I. Florea, Ana (trad.)
II. Ionescu-Berechet, Cristina (il.)

821.135.1-93-97

Musafirul din cer

Această întâmplare s-a petrecut într-un orășel din Rusia, cu un secol în urmă sau poate chiar mai demult, cu câteva zile înainte de Crăciun. În Rusia există multe orașele asemenea celor în care s-a petrecut povestea noastră. Ele sunt străbătute de străzi misterioase, mărginite de case vechi. Prin înfățișarea lor, păstrează ceva din atmosfera Evului Mediu. În lumea întreagă de Crăciun, se pare că toate diferențele dintre epoci istorice dispar și toți oamenii trăiesc în același timp bucuria Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos. Atmosfera din orașul Salzwuernberg era aceea a unei împăletiri tainice a mai multor epoci. Brăduții de Crăciun, jucările, lumânările, cadourile, vitrinele luminate ale magazinelor, îm-

bulzeala și agitația oamenilor care mergeau grăbiți, râsetele, glumele creau o atmosferă de voie bună.

Într-o din acele zile, profesorul Hans von Wartenburg mergea încet pe stradă. Era un savant renumit, distins cu multe premii și diplome. Încruntându-și sever sprâncenele și bolborosind ceva, privea distrat lumea din jurul său. Atmosfera de Crăciun nu îi atrăgea atenția bătrânului profesor, deoarece se gândeau cum să rezolve o problemă de logică. Profesorul predă la universitatea din oraș și, deși era mereu subiect de glumă pentru studenți, era un om foarte serios și intelligent. Părea că nimic nu-i era necunoscut și îl interesa tot ce exista pe lume. De aceea, văzând un înger pe cealaltă parte a străzii, se grăbi să-l întâmpine și-l întrebă:

– Ce grad ai și ce funcție îndeplinești?

Clipind din ochi, îngerul îl privi uimit și sfios. Rămăsesese nemîscat, din cauza privirii severe și curioase a bătrânului Hans, și-și plecase capul în pământ, aşa cum făceau studenții atunci când nu răspundeau corect la întrebările profesorului. Savantul repetă întrebarea și îngerul răsunse încet, cu teamă, de parcă ar fi fost vinovat de ceva:

– Eu nu am nici un grad. Eu... sunt doar un îngeraș...

Bătrânul profesor nu se aștepta la un asemenea răspuns. Lui îi plăcea să găsească o logică în toate lucrurile. Chiar și lecțiile pe care le preda erau de o exactitate științifică ieșită din comun. Ceea ce se întâmpla nu se potrivea cu logica profesorului. Cum era posibil să întâlnească un înger care nu știa de ce fusese trimis pe pământ? Totuși această întâlnire avea să-l ajute mult pe profesor, deoarece trebuia să pună la punct câteva detalii pentru următoarea sa lucrare științifică despre lumea cerească.

Sub privirea severă a savantului, îngerul părea că devine din ce în ce mai transparent și, pe măsură ce nemulțumirea acestuia creștea, îngerul devinea invizibil. Deodată profesorul începu să vorbească tare, aşa cum obișnuia să facă în fața studenților:

– Cuvântul „înger” este de origine grecească și înseamnă „trimis din cer”. Duhurile create de Dumnezeu înaintea lumii pământești au anumite grade și funcții. De obicei, ele sunt trimise pe pământ să vestească voia lui Dumnezeu sau să îndeplinească o misiune.

Uimit el însuși de ceea ce spusese, profesorul tăcu o clipă, apoi continuă:

– Da, misiunea! Care este misiunea ta?
Îngerul deveni palid și parcă se goli de viață. El răspunse încet, cu părere de rău:

– Nu știu... Am uitat...

De multe ori, de-a lungul timpului, profesorul îi auzise pe studenții lui răspunzând la fel și, de fiecare dată, îl certa pe cel vinovat.

– Sper că îți dai seama cât de irresponsabil ești! Cum este posibil să uiți misiunea pentru care ai fost trimis pe pământ?

Îngerul îl privea speriat pe profesor și tăcea.

– Ce mă fac eu cu tine? gândi profesorul cu voce tare. Nu pot să te las aici.

În cele din urmă spuse:

– Vom merge la mine acasă. Trebuie să găsim în vreo carte ceva despre misiunile pentru care sunt trimiși îngerașii pe pământ.

Porniră împreună spre casa profesorului. Bătrânul savant locuia la etajul doi într-o casă veche, aproape de universitate. Avea un apartament modest și toată averea lui erau cărțile. Avea atât de multe, încât erau aşezate peste tot: pe masă, pe scaune, pe rafturi, pe jos. Îngerul privi cu admirație această bibliotecă. Găsind o enciclopedie cu desene hazliai, începu să o răsfoiască. Fascinat de ceea ce vedea, îngerul părea că uitase cu desăvârșire pentru ce se afla acolo.

„Ce înger neștiutor!”, gândi bătrânul Hans, încruntându-și sprâncenele. Însă profesorul se bucura că oaspetele său era la fel de pasionat de cărți ca și el. Îi arăta chiar și cărțile rare pe care le avea, pe care, de obicei, nu le arăta nimănui.

Astfel trecuță câteva zile. Ei citiră împreună *Ierarhia Cerească*, epistolele Sfântului Apostol Pavel, scrierile Sfinților Părinți și lucrările oamenilor de știință. Cu toate acestea, în nici o carte nu găsiră nimic despre misiunea îngerașului pe pământ.

Hans pleca de dimineață la universitate, îndemnându-și oaspetele să studieze cât mai multe cărți despre lumea cerească. Îngerul însă nu-l asculta pe profesor. El răsfoi cărțile cu desene și se amuză, fără să citească atent ceva.

Profesorul se gândeaua atât de mult la îngeraș, încât, în timpul lecțiilor, nu mai observă greșelile studentilor. De obicei, bătrânul profesor era sever cu ei chiar și în perioada sărbătorilor de iarnă, reușind să le tulbere bucuria.

În Ajunul Crăciunului, profesorul avu puține cursuri, în timpul cărora primi felicitări de la studenți. Savantul le mulțumi și pleca grăbit spre casă. Seara, ieși la plimbare însoțit de înger. În timp ce coborau scările, se în-

tâlniră cu o fetiță slăbuță și modest îmbrăcată. Fetița se feri din calea lor și, fără să-l vadă pe înger, spuse încet și timid:

– Bună seara, domnule profesor, Crăciun fericit...

Profesorul îi răspunse zâmbind:

– Bună seara!

Afară, îngerașul îl întrebă:

– Cine este această fetiță?

– Fetiță? Care fetiță? A, da, fiica zarzavagiului, Maria! Ei locuiesc la ultimul etaj și sunt foarte săraci.

– Ce a spus când a trecut pe lângă noi?

– Cine? Maria?

– Da, ce a spus?

– Dar tu n-ai auzit? Ce întrebări fără sens îmi pui! De câteva zile eu încerc să am răbdare și tu...

– Dar...ce ți-a spus ea? repetă îngerul, înainte ca profesorul să termine ce avea de zis.

Glasul lui era hotărât și parcă prinsese curaj. Profesorul se opri din mers și răspunse:

– M-a salutat și mi-a urat „Crăciun fericit!”.

– Crăciun fericit?! Așa a zis? Crăciunul! Doamne, mâine este Crăciunul! Hans, de ce nu mi-ai spus până acum? Mi-am amintit! Mi-am amintit!

Şi râsul cristalin al îngerului se înălță până la stele.

– Ți-ai amintit?

Uimit de ceea ce auzise, profesorul își scăpase ochelarii pe jos și nici nu se mai apleca-se să îi ridice. Nu înțelegea cum, de bucurie, îngerul devenise strălucitor.

– Spune-mi mai repede: ce ți-ai amintit?

– Era atât de simplu! Ar fi trebuit să îmi dau seama! Dumnezeu m-a trimis să aduc un cadou de Crăciun. Hans, Maria își dorește de mult o păpușă de porțelan...

– Păpușă?! Ce fel de păpușă? întrebă profesorul nedumerit.

– Iată răspunsul!

Îngerul bătu din aripi și în aer apăru o păpușă de porțelan, cu bujori în obrăjori, îmbrăcată într-o rochiță de catifea și cu o diademă strălucitoare pe cap.

– Nu pot să cred așa ceva! Oare Dumnezeu are timp pentru astfel de măruntișuri? Păpuși, fetițe, rochițe, îngerași neștiutori... El trebuie să salveze omenirea! În Sfânta Scriptură se vorbește despre misiuni importante, iar tu mie îmi spui de păpuși de porțelan...

Însă îngerul nu-l mai asculta pe profesor. Se ridicase de la pământ, ținând păpușa în brațe, pregătit să zboare spre fereastra Ma-

riei. Deodată, pe la jumătatea drumului, se opri în aer și reveni lângă profesor.

– Știi ceva, Hans? îl întrebă el cu seriozitate. Îți ofer șansa să vezi o minune. Iată!

Și zicând acestea, îngerul îi întinse păpușa.

– De ce mi-o dai mie? întrebă profesorul fără să mai înțeleagă nimic.

Îngerul îi răspunse trist:

– Copilăria Mariei este lipsită de bucurii. A trecut puțin timp de când a murit bunica ei, cea care o îngrijea, îi spunea povești și o învăța să se roage seara, înainte de culcare. Ei sunt foarte săraci și banii nu le ajung nici pentru mâncare... Fetița crede în minuni și este convinsă că ele se împlinesc de Crăciun.

Deodată, în timp ce-l asculta pe înger, un gând bun, plin de dragoste și milă, încălzi inima bătrânului Hans. „Doamne, de atâția ani acești oameni locuiesc atât de aproape de mine... Și au nevoie de ajutor și... de o minune, pe care aş putea să o împlinesc atât de ușor...”

Bătrânul savant rămăsese nemîșcat, cu capul descoperit, fără să simtă că gerul deve-nea tot mai aspru. Căciula și ochelarii îi căzuseră în zăpadă. Cerul era senin și stelele străluceau, iar printre ele se vedea îndepăr-

tându-se o siluetă argintie, ca de zăpadă. Era îngerul trimis de Dumnezeu.

Un glas cristalin răsună din înaltul cerului:

– Crăciun fericit, Hans! Eu îmi voi aduce aminte de tine!

– Crăciun fericit! îi răspunse profesorul zâmbind și inima lui bătrână se umplu de dragoste.

Astfel, el îl simți pe Dumnezeu, Cel Care trimit cete de îngeri pe pământ doar pentru zâmbetul unui copil.

Primăvara din suflet

Undeva, într-un orășel, locuia un băiețel deștept și frumos, care se numea Serghei. Dintre toți colegii lui, el era cel mai bun la învățătură și era recunoscut ca fiind șeful clasei. Dar Serghei era rău la suflet, avea inima împietrită și era certareț din fire. Vorbea foarte urât cu colegii lui și le punea porecle jignitoare. Pe cei care erau scunzi îi numea „pioneer”, iar dacă vreunul era mai gras, era numit „grăsan”. Serghei schimonosea chiar și numele de familie ale colegilor săi. Dacă familia vreunui copil se numea Mărăcineanu, Serghei îi spunea „Mărăcine”, dacă se numea Căldăruș, era poreclit „Căldare”. El credea că toate poreclele cu care își jignea colegii erau o joacă nevinovată. Dacă, Doamne ferește, cineva avea un

anumit neajuns fizic, fiind bâlbâit sau având ochii încrucișați, atunci Serghei nu mai avea nici o milă față de acel copil și râdea de el și de defectul lui. De altfel, nici față de profesori nu avea respect. Se certa și cu ei, îi contrazicea, iar această neascultare față de cei mai în vîrstă el o numea „discuție distractivă”.

Cât de nepoliticos era Serghei! Colegii lui erau foarte nemulțumiți de comportamentul lui. La început, ei fuseseră supărăți de lipsa de respect a lui Serghei. Cu timpul, se obișnuiseră și chiar răspundeau la porecle. În clasă însă era o atmosferă de neîncredere, de spaimă și chiar de dușmănie. Pentru a câștiga încrederea colegilor de clasă, dar mai ales pentru a se mândri, Serghei își născocise o poreclă. Își spunea „Fruntea”. Această poreclă te ducea cu gândul la inteligența lui și la dorința de a deveni scriitor.

Neînțelegările dintre Serghei și colegii lui sporeau în fiecare zi. Însă, pe la jumătatea anului școlar, a venit o colegă nouă, care se numea Xenia. Ea a adus bucurie și înțelegere în clasă. Părinții Xeniei erau plecați la muncă, în străinătate, și ea venise să locuiască la bunica ei.

Chiar de la început, Xenia i-a fost simpatică lui Serghei, pentru că era deșteaptă și fru-

moasă, bună la suflet și blândă. Xiușa, căci acesta era numele de alint al Xeniei, s-a împrietenit cu toți copiii. Tuturor le zâmbea și vorbea frumos cu fiecare dintre ei. De obicei Serghei îi necăjea pe colegi, iar Xenia îi liniștea. Toată clasa o îndrăgea pe fetiță. Serghei începuse să nu mai fie în centrul atenției. Copiilor nu le mai era frică de el și nici nu îl mai băgau în seamă. Mult timp el a încercat să născocească o poreclă pentru fetiță nou-venită. Încerca să-i găsească vreun neajuns sau vreun defect, însă, de fiecare dată când se gândeau cum să se amuze pe seama Xeniei, vedea în minte chipul ei vesel, ochii blânzi și cele două cosițe blonde, adică un chip de înger.

Fără să știe cum se chinuia Serghei, Xenia se bucura de viață, era foarte cuminte și silitoare și reușea în tot ceea ce făcea, fie că era vorba de concursurile de desen, fie de cele de înot. Bunica ei o învățase să facă prăjituri și îi plăcea să le aducă la școală și să le împartă colegilor. Cu timpul, copiii au început să refuze guma de mestecat pe care le-o oferea Serghei, căci prăjiturile de casă aduse de Xenia erau mult mai bune.

„Nu-i nimic, se gândeau Serghei, nu poate omul să fie bun toată viață. Va greși cu ce-